

האוריג'ינל תמיד מהודר, אקדה בידו האחת ונשים יפהפיות מתרם-קות עליו. בסרטים לא הראו מעולם את אשתו

החוקית. האם יש אשה המגדלת את ילדיה דואגת לבדה לכל צרכיה ורואה את בעלה רק אחת לחצי שנה? מה הם חיי אשה כזו? כיצד היא מתמודדת?

כאשר עמד להעלם לתקופה ארוכה, הכיר לה ארם בשם נחמיה, ואמר לה כי זהו איש-הקשר שלהם בארץ. אם יהיה לה צורך במשהו תפנה אליו והוא יטפל בה. אריה סיכם עור קודם לכן עם רחל מה הסכום שלו תזרקק מרי חודש להוצאות הבית והילדים, וסכום זה היה מגיע לחשבון הבנק שלה מדי חודש. שאר הכסף מן המשכורת הגדולה נותר בידיו של אריה. הוא נשק לה, לקח מיוודתה אחת ואמר לה, כי יחזור בעוד חצי שנה.

המיכתבים שהגיעו ממנו היו מבוטלים ככול ישראל, אבל הם היו שיטחיים וחסרי פרטים. כאשר עבר זמן מה ומיכתב לא הגיע, יתה רחל מטלפנת לאישה-הקשר ומתעניינת. כאשר רוב מועד החופשה הראשונה של אריה, טילפנה האשה אל נחמיה ושאלה אותו מתי יחזור בעלה. איש-הקשר בירר את הדבר ושאל: "את יכולה לנסוע לפאריס בעוד יומיים? נסדר לך נסיעה לשם."

"ישבתי במיטבה, המומה, ולא ידעתי מה לעשות. היו לי שני ילדים קטנים ותינוק, ולא ידעתי איך אוכל לנסוע ולהשאיר אותם, נזכרת רחל. "אבל בעוד אני יושבת, נכנסה שכנה וכאשר שמעה, אמרה לי, אני אקח את הבנות' מישהו אחר לקח את התינוק, ואני התקשרתי והודעת שאתי שאני יכולה לנסוע."

ערב הנסיעה הגיעה רחל לתל-אביב. איש-הקשר חיכה לה, לקח אותה-

לרירה קטנה בחלק ישן של העיר, שם לנה. בבוקר הביא אותה לנמל-התעופה והיא טסה לפאריס. אריה חיכה לה שם. "לא גרנו במלון. אריה אמר שבדירה יהיה לנו יותר נוח, אז גרנו בדירת חדר. לא היה איכפת לי. רוב הזמן אריה היה איתי, אבל לפעמים, הוא היה צריך ללכת. רציתי להתקשר לקרובים שלי בפאריס, אבל אמרו לי שאסור." בתום הטיול נסעו יחד להולנד, ארץ מולדתו של אריה ובילו גם שם כמה ימים. וכך הימים הספורים האלה העניקו לרחל את הכוח לשאת את חצי השנה הבאה. המיכתבים המשיכו להגיע טיפין טיפין, וכאשר הגיע אריה סוף סוף הביתה לחופשה, סידרו לו ממקום עבודתו לנסוע עם המיטפה לשארם אל-שייך. "הוא הביא מתנות, יציאת מצריים" נזכרת רחל. לילדים הביא בגדים וצעצועים, ולרחל תכשיטים ונגדים. זו היתה החופשה האחרונה שהמיטפה בילתה יחידו.

כאשר בא לחופשתו הבאה, בשנת 1972, נזכרה רחל כי מתקרב מועד סיום החווה שלו. כאשר ניסתה לדבר איתו על כך, חשה קרירות מצידו. "זה יותר גרוע מעבודה על אוניה" אמרה לו.

מיכתב פרידה

ח' ייה של רחל בשנים הללו היו קשים. סכום הכסף שקיבלה בשנת 1968 הלך ונשחק. הדירה לא הוחלפה לדירה גדולה יותר, והרהיטים שבה התיישנו. כאשר נזקקה רחל לניתוח, התקשרה בפאניקה אל איש הקשר: "תדאג שאריה יגיע מיד, כי לא יהיה מי שישאר עם הילדים," אמרה לו. "נראה," ענה האיש בספקנות. את הניתוח עברה רחל כשאישה לא נמצא לידה. הילדים גותרו לכך ובדידותה אכלה בה ככל פה.

גם אנשי-הקשר התחלפו עם השנים. אחרים מהם היו אריבים וסבלנים, ואחרים היו קצרי-רוח ובוטים.

בשנת 1973 הגיע מיכתב. אריה כתב לרחל כי הוא לא יחזור יותר. הוא לא נימק ולא הסביר את דבריו. באותה שנה היה אמור לסיים את החווה. היא ניסתה להגריל את סכום הקיצבה שלה והדבר היה קשה מאוד. "הם היו מעלים לי את הסכום טיפין טיפין, אבל הילדים גדלו והלכו לבית-ספר תיכון; הייתי צריכה בגדים בשבילים וספרים, וזה היה קשה מאוד מהסכום הקטן שקיבלתי." כאשר טילפנה יום אחד וביקשה להגריל את משכורתה, צעק עליה איש-הקשר והעליב אותה. רחל נועקה וענתה לו כלשוננו. שיחה זו הוקלטה ועלידי איש-הקשר והוא

המהדורה הישראלית בתקופה שבה שירת עדיין בצים כאלחוטאי אניות. גם אז היה בא לחופשות רק לעיתים רחוקות. אך לאחר שעבר לשירות נעשו ביקוריו בבית מרוחקים.

השמיע אותה לבעלה. "שידע איז אשה יש לו". במקום לסיים את החווה, נודע לרחל, כי בעלה חירש אותו לחמש שנים נוספות. ואז באה הצעה מאריה: "קחי את כל הרכוש בארץ, קחי את הילדים ואת המשכורת שאת מקבלת, ותני לי גט."

"למה שאתן לו גט בתנאים האלה?" היא אומרת. רחל סרבה לתת לו גט. היא למדה מיקצוע והחלה עובדת כמורה למלאכת-יד, להשלים לפחות במשהו את המשכורת הרלה. אריה לא בא מאז יותר הביתה. כאשר הגיע ארצה היה מתקשר לילדים ולוקח אותם לטיולים. פגשתי אותו פעם אחת בכרמל. הוא טייל עם הבנות ואני עברתי שם. ראיתי שהוא לבוש ז'אקט יקר מטוויד. אמרתי לו שלום והלכתי, מספרת רחל.

בשנת 1979 הגיש אריה תביעת גירושין ברבנות. הוא פנה לרבנים ואמר כי הוא מבקש גט. רחל אמרה כי היא מבקשת שלום-בית. הרבנים סירבו לאשר לו את מבוקשו. הכסף המשיך להגיע כל חודש לבנק, אבל המיכתבים נפסקו וגם שיחות-הטלפון. בשנת 1981 הגיע לביתה איש-הקשר ואמר לה כי אריה עזב את עבודתו ואת הארץ. "אני לא מאמינה. איש כזה, שעסק בעבודה סודית ויודע כליכך הרבה דברים, מי יתן לו לעזוב את השירות ואת הארץ?" אומרת רחל. מאז שהגיע הבן לגיל צבא, ירר הסכום שקיבלה רחל ל-170 דולר לחודש. "איך אפשר לפרנס מזה שלושה ילדים?" שואלת רחל. היא החלה להילחם.

אישה ללא כתובת

ע' ורבת-הדין רחל בורנשטיין הגישה תביעה בשם רחל לבית-המישפט בחיפה, וביקשה פסק-דין הצהרתי כי חצי מכל רכושו של בעלה שייך לה. היא ביקשה חצי מהפיצויים המגיעים לו מחברת ציס, חצי מסכום הפיצויים שקיבל ממישרד ראש-הממשלה, כאשר עזב את עבודתו בשנת 1981, ומחצית מכל רכושו שיש לו על שמו. מכיוון שאריה לא התגונן ולא הגיע למישפט, ניתן פסק-דין כמבוקש.

אלא שפסק-הדין נותר כאבן שאין לה הופכין. כאשר אין כתובת ואין מידע על מיקומם של הכספים של הבעל, אין כל דרך לאכוף את פסק-הדין. וביריה של רחל נותרה פיסת-נייר.

רחל פנתה לעורך-הדין של הבעל, יחזקאל ביניש בירושלים, וניסתה לברר דרכו היכן נמצא בעלה והיכן נמצא רכושו. אך אפילו עורך-הדין של אריה לא יכול היה לומר היכן הוא נמצא. הוא נמצא איפה שהוא בחוץ-לארץ. אני לא יודע היכן, הוא מטלפן אלי לפעמים ונותן לי הוראות, ולפי עמים אני פוגש אותו בשדה-תעופה בחוץ-לארץ, אבל אינני יודע מה כתובתו, הצהיר ביניש, גם כאזוני האשה וגם כאזוני העולם הזה.

ביאוושה פנתה רחל למישרד ראש-הממשלה וביקשה לדעת היכן נמצא בעלה. הסמנכ"ל לענייני עובדים, חביב כהנא, ענה לה כי ארם בשם אריה סוכר אינו עובר במישרה ממשלתית ולא עבד במישרה כזו. כאשר התעקשה רחל וכתבה מיכתב נוסף, נענתה על-ידי המזכיר הצבאי של ראש-הממשלה, אל"מ עזריאל נבו, כי בעלה הפסיק את עבודתו במישרד ראש-הממשלה ב-26 ביולי 1981, וכי מאז אין להם כל קשר איתו.

רחל בטוחה ביטחון מלא, כי בגלל עבודתו הרגישה של בעלה, מחפים עליו מישרדי הממשלה, ומגינים עליו מפניה. "למרבה יש דברים יותר חשובים לעשות מאשר להסתיר ארם מתביעת מוזנות של אשתו, "אמר אל"מ נבו להעולם הזה.

החודש לא נכנסו גם 170 הדולארים לחשבון הבנק של רחל. אשתו של ג'יימס בונד הישראלי הודקנה בודרה ועצובה. מעניין, האם ג'יימס בונד הישראלי עדיין צעיר, זוהר ומוקף יפהפיות?